

Изцеляване на болните

Старейшина Далин Х. Оукс от Кворума на Дванадесетте апостоли проповядва, че е нужна вяра, за да се случват чудеса:

„Врата е съществена, за да бъдем изцелени чрез небесните сили. Книгата на Мормон дори учи, че „ако няма вяра сред чедата човешки, Бог не ще може да върши никакви чудеса сред тях“ (Етер 12:12), вж. също 1 Нефи 7:12; У. и З. 35:9). В забележителна реч за служенето на болните президент Спенсър У. Кимбъл казва: „Нуждата от вяра често се подценява. Струва ми се, че болният и семейството често разчитат изцяло на силата на свещеничеството и дара за изцеление и се надяват да са дадени на носителя на свещеничеството, докато всъщност по-голяма отговорност има онзи, на когото се дава благословията. ... Основният елемент е вярата на човека, когато този човек е в съзнание и може да носи отговорност. „Твоята вяра те изцели“ (Матей 9:22) са думи, толкова често повтаряни от Учителя, че почти са се превърнали в припев“ („President Kimball Speaks Out on Administration to the Sick“, *New Era*, окт. 1981 г., с. 4) („Изцеляване на болните“, *Лиахона*, май 2010 г., с. 47).

Старейшина Далин Х. Оукс също ни напомня, че важна част от това да вярваме, е желанието да приемем волята Божия:

„Когато упражняваме безспорната сила на свещеничеството Божие и лелеем Неговото обещание, че Той ще чуе и отговори на молитвата с вяра, трябва винаги да помним, че вярата и изцеляващата сила на свещеничеството не могат да дадат резултат против волята на Онзи, на Когото принадлежи това свещеничество. Този принцип е

даден в откровение, което насочва старейшините на Църквата да полагат ръце върху болните. Обещанието на Господ е, че „онзи, който има вяра в (Него) да бъде изцелен и не е определен за смърт, ще бъде изцелен“ (У. и З. 42:48, курсив добавен). По подобен начин в друго съвременно откровение Господ заявява, че когато човек „иска ... съгласно Божията воля ... става тъкмо както той иска“ (У. и З. 46:30) (вж. още 1 Иоана 5:4; Еламан 10:5).

От всичко това научаваме, че дори Господните служители, упражняващи Неговата божествена сила в обстоятелства, където е налице достатъчно вяра за изцеление, не могат да дадат благословия, която да изцели даден човек, ако това не е волята на Господ.

Като деца на Бог, познаващи Неговата голяма любов и неограничено знание за това, което ще е най-добро за нашето вечно добруване, ние уповаваме в Него. Първият принцип на Евангелието е вяра в Господ Исус Христос, а вярата означава доверие. Почувствах това упование по време на речта на мой братовчед, произнесена на погребението на девойка, която почина от сериозно заболяване. Той каза следните думи, думи, които първо ме учудиха, след което ме поучиха: „Знам, че волята на Господ е тя да умре. За нея се грижеха добри лекари и специалисти. Бяха й дадени свещенически благословии. Името й бе включено в молитвения списък в храма. За нея се казаха стотици молитви за възстановяване на нейното здраве. И знам, че в това семейство има достатъчно вяра тя да бъде изцелена, освен ако не беше волята Господна тя да бъде прибрана у дома в този момент“. Почувствах същото това упование в думите на бащата на друго избрано момиче, което почина от рак. Той заяви: „Вярата на нашето семейство в Исус Христос не зависи от хода на събитията“. Тези учения са истинни. Ние правим всичко по силите си за изцелението на наш обичан човек, след което уповаваме на Господ за резултата“ („Изцеляване на болните“, *Лиахона*, май 2010 г., с. 50).

